

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΜΠΕΡΙ

— Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΗ —
ΙΣΤΟΡΙΑ
ΠΟΥ ΓΡΑΦΤΗΚΕ ΠΟΤΕ

4. Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΒΑΡΕΜΑΡΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΔΙΑΡΡΗΞΕΙΣ

Η πόλη του Μπουένος Άιρες υποδεχόταν ένα ακόμα λαμπερό καλοκαιρινό βράδυ. Χαρούμενα ζευγάρια έκαναν τη βόλτα τους στις δεντροφυτεμένες λεωφόρους, φίλοι συναντιόντουσαν στις πλατείες και οι αισθησιακοί ρυθμοί του τάνγκο αναδύονταν από κάθε γωνιά, μαζί με τις μυρωδιές σάλτσας ντομάτας και ψητού κρέατος στη σχάρα.

Αλλά λίγο πιο ψηλά, κάτι πιο σκοτεινό μαγειρευόταν. Δυο μορφές μαυροντυμένες, από τις μάσκες του σκι που κάλυπταν τα πρόσωπά τους μέχρι τις μπότες τους με τη μεταλλική μύτη, στέκονταν πάνω σε μια στέγη με θέα τον πράσινο τρούλο του *Ateneo Grand Splendid*, του διασημότερου βιβλιοπωλείου της πόλης. Η πρώτη

παρακολουθούσε, μέσα από τη φωτεινή οθόνη ενός Z-Pad, την πρόοδο κάποιου drone που είχαν κρύψει νωρίτερα μέσα στο *Ateneo*. Η άλλη κρατούσε μια μεγάλη βαλλίστρα και σημάδευε τον τρούλο.

Σε λιγότερο από ένα λεπτό, η ηλεκτρονική συσκευή εξέπεμψε δύο διαπεραστικά σφυρίγματα που ανακοίνωναν την επιτυχία της αποστολής του drone.

«Είμαστε έτοιμοι. Ο συναγερμός απενεργοποιήθηκε» είπε η πρώτη μαυροντυμένη μορφή. Η φωνή ήταν μάλλον βαθιά, αλλά το μυώδες κορμί έμοιαζε να ανήκει σε γυναίκα.

«Έτοιμος για τη βολή» επιβεβαίωσε η δεύτερη μορφή, πέζοντας το δάχτυλο στη σκανδάλη.

«Πυρ!» είπε η συνεργάτιδά του.

Το ισχυρό όπλο εκτόξευσε έναν ατσάλινο γάντζο, ο οποίος ήταν στερεωμένος σε ένα συνθετικό συρματόσκοινο που στριφογύρισε στον αέρα. Όταν το βλήμα εισχώρησε στη μεταλλική επιφάνεια της θολωτής στέγης, ο σκοπευτής στερέωσε την άλλη άκρη του συρματόσκοινου γύρω από έναν σωλήνα εξαερισμού. Αμέσως μετά, οι δυο φιγούρες γλίστρησαν αθόρυβα, κρεμασμένες από το συρματόσκοινο με δυο μικρές τροχαλίες, ώσπου προσγειώθηκαν στο *Ateneo*.

Μόλις έφτασαν εκεί, η γυναίκα έβγαλε από τη ζώνη

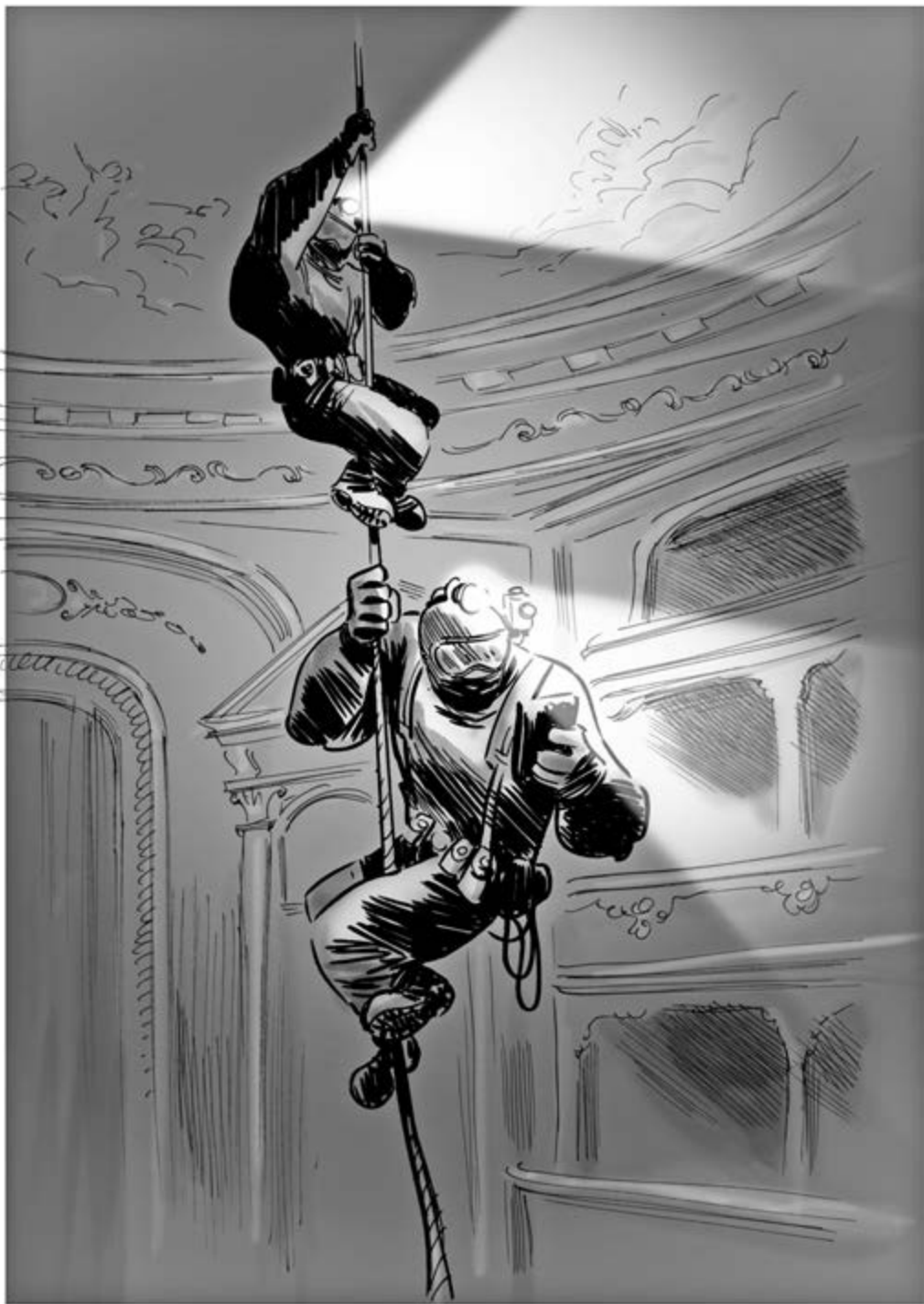
της κάτι που έμοιαζε με τεράστιο στρογγυλό σκαθάρι και το τοποθέτησε στη μέση μιας μεταλλικής πόρτας κοντά στο κέντρο του τρούλου. Μόλις το ενεργοποίησε, το παράξενο μαραφέτι βύθισε τα αιχμηρά του πόδια στο μέταλλο και τρύπησε την πόρτα σαν τρυπάνι. Σε λιγότερο από δέκα δευτερόλεπτα, η πόρτα είχε ανοίξει και εκείνοι είχαν μπει μέσα.

Πέταξαν ένα άλλο συρματόσκοινο μέχρι το πάτωμα της θολωτής αίθουσας, που βρισκόταν αρκετές δεκάδες μέτρα πιο χαμηλά. Το σκοτάδι στο εσωτερικό ήταν σχεδόν απόλυτο, αλλά, καθώς κατέβαιναν από το συρματόσκοινο, οι φακοί που φορούσαν στο κεφάλι φώτισαν κάποιους από τους αγγέλους και τα λιοντάρια που ήταν ζωγραφισμένα στον μεγάλο θόλο του βιβλιοπωλείου. Ίσα που διακρίνονταν τα περιγράμματα από τους τρεις εξώστες του παλιού θεάτρου, όπου τα καθίσματα είχαν αντικατασταθεί από βιβλιοθήκες γεμάτες βιβλία.

Μόλις έφτασαν στο πάτωμα, το οποίο κάλυπτε μοκέτα, η γυναίκα συνέδεσε το Z-Pad της με ένα άλλο ηλεκτρονικό γκατζετάκι και σήκωσε δυο ψηλές κεραίες. Αυτές οι προεξοχές, που έμοιαζαν με κεραίες εντόμου, άρχισαν να κινούνται στον αέρα, λες και κάτι έψαχναν.

«Αποδώ» είπε απότομα.

Πλησίασαν τον καμπυλωτό τοίχο του παλιού θεά-

τρον, που ήταν καλυμμένος με βιβλία, μέχρι που έφτασαν σε ένα τμήμα με την ένδειξη ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ.

«Εδώ είναι» ανακοίνωσε η γυναίκα, χτυπώντας απαλά την οθόνη δυο φορές.

Το Z-Pad έδειχνε ένα ψηφιακό σκανάρισμα με κοκκινωπό χρώμα, καθώς οι ακτίνες του περνούσαν μέσα από βιβλιοθήκες και τοίχους, θαρρείς και ήταν διάφανα. Πίσω από τα βιβλία της φιλοσοφίας, η οθόνη αποκάλυπτε ότι υπήρχε μια κοιλότητα. Ένας κρυφός χώρος. Ένα μυστικό δωμάτιο. Μεγέθυναν τον χάρτη για να βρουν τον μηχανισμό που θα τους επέτρεπε να μπουν στο εσωτερικό. Ο άντρας έβγαλε μερικά βιβλία από τη θέση τους και γύρισε έναν διακόπτη στον τοίχο. Αμέσως, ολόκληρη η βιβλιοθήκη άνοιξε με ένα ηχηρό τρίξιμο.

Οι δύο εισβολείς χώθηκαν στο άνοιγμα και έφτασαν σε ένα μικρό τετράγωνο δωμάτιο με ένα ψηλό κηροπήγιο σε κάθε γωνία και ένα τραπέζι στο κέντρο. Πάνω στο τραπέζι βρήκαν ένα κουτάκι διακοσμημένο με ιερογλυφικά, ένα χοντρό βιβλίο που έδειχνε πολύ παλιό κι άλλον έναν τόμο, πιο μεγάλο, αλλά πιο λεπτό. Οι φακοί που είχαν στα κεφάλια τους εστίασαν σ' αυτό τον τελευταίο και η γυναίκα άνοιξε το δερμάτινο εξώφυλλό του, ώστε να μπορέσει να διαβάσει τις λι-

γοστές λέξεις που ήταν γραμμένες με μεγάλα γράμματα στην πρώτη σελίδα: *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, του Λιούις Κάρολ.

Ο άντρας πάτησε ένα κουμπί στο ακουστικό του.

«Έχουμε πάρει θέση, κύριε Βαρτ».

Στην άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκε ένα τραύλισμα από συγκίνηση.

«Εεε... ωωω... Πολύ καλή ζουλειά! Υπέροκα! Αφήστε με να το ζω. Φέλω να ζω τις σελίδες!»

Κατεύθυναν τις κάμερες που ήταν ενσωματωμένες στα κράνη τους προς το βιβλίο και άρχισαν να ξεφυλλίζουν τις σελίδες μία προς μία.

«Γκια να ζούμε... όκι... λίγο πιο κάτω... ζεν μπορεί να είναι μία από τις πρώτες, φα το καταλιάβουν... Α, ναι! Αυτή!»

«Αυτήν εδώ;»

«Όκι, τη ζεξιά. Ναι, ναι, αυτή!»

«Σίγουρα, κύριε;» επέμεινε ο άντρας, δείχνοντας με το δάχτυλο τα καλλιγραφικά γράμματα που κάλυπταν τη σελίδα.

«Ναι, άντε, γκρήγκορα, στο κάτω μέρος!»

Ο εισβολέας έβγαλε έναν ελβετικό σουγιά από τη ζώνη του και τον έδωσε στη συνεργάτιδά του. Εκείνη έσκυψε πάνω στο τραπέζι, σήκωσε τη σελίδα στον αέ-

ρα μέχρι να τη φέρει σε κατακόρυφη θέση και άνοιξε τη λεπίδα του σουγιά.

Ύστερα, με μια γρήγορη και επιδέξια κίνηση, έκοψε το χαρτί.

Η εορταστική ατμόσφαιρα ξεχείλιζε απ' άκρη σ' άκρη στο σπίτι των Καστέλς. Το τραπέζι της τραπεζαρίας, με τα κομμάτια από το τουρόν, το χριστουγεννιάτικο γλυκό που θύμιζε μαντολάτο, και τα μισοάδεια μπουκάλια κρασί, είχε δώσει τη θέση του στην αυτοσχέδια πίστα χορού ανάμεσα στους καναπέδες, όπου η κυρία Καστέλς και οι αδελφές της Μπεατρίθ και Γκαλά λικνίζονταν στους ρυθμούς των μεγαλύτερων επιτυχιών της δεκαετίας του ογδόντα. Στο μεταξύ, ο κύριος Καστέλς ήταν στον διάδρομο και έδειχνε στον Σάλβα, τον άντρα της Γκαλά, με πόση επιδεξιότητα κατάφερνε να αποφεύγει το τσούρμο των παιδιών, καβάλα στο νέο του Z-Board, ενώ εκείνα έπαιζαν κυνηγητό από το ένα δωμάτιο στο άλλο, μεταμφιεσμένα σε παράξενα πλάσματα: ένας Σπάντερμαν με μεσαιωνική περικεφαλαία, μια πριγκίπισσα επιστημονικής φαντασίας που κρατούσε ένα φουτουριστικό νεροπίστολο, ένας κλόουν με μάσκα γορίλα. Το σπίτι έμοιαζε να σείεται από τα γέλια.

Ωστόσο, στον επάνω όροφο, κάτι άλλο μαγειρευόταν στα κρυφά. Δυο μικρές φιγούρες είχαν κρυφτεί στο σκοτάδι και κατασκόπευαν τους εορτασμούς ανάμεσα στις σκιές.

«Πεδίο ελεύθερο» ψιθύρισε η μία.

«Φύγαμε!» συμφώνησε η άλλη.

Σαν δυο σίφουνες, ισορρόπησαν πάνω στην ντουλάπα του διαδρόμου, άνοιξαν την πόρτα και έβγαλαν μια πτυσσόμενη σκάλα.

«Προσοχή!» ψιθύρισε μία από τις φωνές. «Θα βρεις στον τοίχο, Ντιέγκο...»

«Εσύ να προσέχεις!» απάντησε η άλλη φωνή.

Μια γωνιά της σκάλας πιάστηκε στην κορνίζα μιας οικογενειακής φωτογραφίας που κρεμόταν στον τοίχο και την έγειρε απειλητικά.

«Σ' το είπα!»

«Κοίτα τι έκανες!»

«Εσύ φταις, Άλμπα! Την τράβηξες πολύ απότομα...»

«Καλά, καλά... Σουτ!»

Η σκιά με την αλογοουρά ίσιωσε τη φωτογραφία και ύστερα, μαζί, τοποθέτησαν τη σκάλα κάτω ακριβώς από την είσοδο της σοφίτας. Έπειτα, αφού βεβαιώθηκαν για τελευταία φορά ότι τίποτα δεν είχε αλλάξει στο ισόγειο, ανέβηκαν στη σοφίτα. Άνοιξαν το πορτάκι με

προσοχή, βοήθησε ο ένας τον άλλο να συρθούν μέχρι πάνω και χάθηκαν στο σκοτάδι.

Κλικ.

Κλικ.

Δυο λεπτές ακτίνες λευκού φωτός στριφογύρισαν στον χώρο, φωτίζοντας χαρτοκιβώτια, πύργους από παλιά CD, σκονισμένα κάδρα ακουμπισμένα στα τούβλα των γυμνών τοίχων και διάφορα έπιπλα αποσυναρμολογημένα.

«Ει, κοίτα τι έχει εκεί!» ψιθύρισε ο Ντιέγκο, πλησιάζοντας το παλιό του μωρουδιακό καροτσάκι. Έπιασε ένα κρεμαστό παιχνίδι με αστέρια και φεγγάρια από ύφασμα που αγαπούσε πολύ όταν ήταν μικρός.

ΣΚΟΥΙΙΚ!

«Μπορώ να μάθω τι κάνεις;» ρώτησε η Άλμπα χτυπώντας τον στον ώμο.

«Συγγνώμη!» είπε ο Ντιέγκο πετώντας το παιχνίδι. «Δεν μπόρεσα να αντισταθώ...»

«Έλα, έχουμε πολύ συγκεκριμένη αποστολή. Ή μήπως το ξέχασες; Κοίτα, νομίζω ότι είναι εκεί.»

Το φως του Ντιέγκο ενώθηκε με το δικό της και τώρα και οι δύο φακοί φωτίζουν μια στοίβα βιβλία σε μια γωνιά: *Ιστορία χωρίς τέλος*, *Πίπη η Φακιδομύτη*, *Το νησί των θησαυρών*, *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*,

Δράκουλας, Οι περιπέτειες του Σέρλοκ Χολμς, Σεβάχ ο θαλασσινός, Ρομπέν των Δασών...

«Ουάου» είπαν και οι δύο πολύ χαμηλόφωνα, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο.

Δυο ζευγάρια χέρια έπεσαν αχόρταγα πάνω στα βιβλία. Είχαν περάσει τέσσερις μήνες από τότε που τα είχε κρύψει η μητέρα τους, από τότε που είχε απαγορευτεί σε όλα τα παιδιά στον κόσμο να διαβάζουν τα κλασικά μυθιστορήματα, αφού οι ιστορίες τους είχαν αλλοιωθεί με την εμφάνιση παράξενων χαρακτήρων, πλασμάτων και αντικειμένων. Η αλήθεια βέβαια ήταν ότι η Άλμπα και ο Ντιέγκο είχαν διαβάσει κάποια από αυτά, υπό την επίβλεψη της θείας τους της Μπέα: τον *Πίτερ Παν*, τους *Τρεις σωματοφύλακες*, τον *Δον Κιχώτη*. Και μάλιστα, δεν είχαν απλώς διαβάσει τα βιβλία. Με τις μαγικές δυνάμεις που είχαν στη διάθεσή τους οι Φύλακες των Αθάνατων Ιστοριών, είχαν τολμήσει να μπουν στις ιστορίες και να αφαιρέσουν ένα πιστόλι λείζερ από τη Χώρα του Ποτέ, έναν νάνο ξιφομάχο από τη φρουρά του καρδινάλιου Ρισελιέ και έναν τερατώδη δράκο από τη Λα Μάντσα. Και τώρα τελευταία είχαν αρχίσει να μελετούν ένα από τα αγαπημένα βιβλία της Άλμπα, την *Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*, προκειμένου να προετοιμαστούν για την επόμενη περιπέτειά τους.

Ωστόσο, η θεία Μπέα κρατούσε ακόμη πολλά μυστικά· έτσι εκείνο το βράδυ είχαν αποφασίσει να ερευνήσουν ένα από τα μυστήρια που αφορούσαν την παλιά αδελφότητα βιβλιοπωλών στην οποία ανήκε η θεία τους.

«Εδώ είναι το πρώτο μας στοιχείο...»

Η Άλμπα είχε ανοίξει τον *Δον Κιχώτη ντε Λα Μάντσα* στο έβδομο κεφάλαιο και το δάχτυλό της έδειχνε τις λέξεις «Φρεστόν ο Μάγος».

«Να το» είπε ο Ντιέγκο. «Απορώ πώς δεν το καταλάβαμε νωρίτερα. Η Αδελφή *Φρεστόν!* Το μυστικό όνομα της θείας Μπέα προέρχεται από τον *Δον Κιχώτη!*»

Η Άλμπα έβγαλε από την τσέπη της ένα διπλωμένο χαρτί και το ξεδίπλωσε κάτω από το φως του φακού της.

«Αυτά είναι τα ονόματα που ξέρουμε: Αδελφός Μεντόρο, Αδελφή Παγκανέλ, Αδελφός Σίλβεργουντ...

»Εγώ θα ξεκινήσω με τον Σίλβεργουντ» είπε ψάχνοντας ανάμεσα στα στοιβαγμένα βιβλία. «Είμαι σίγουρη ότι εμφανίζεται σε κάποιο βιβλίο από τα *Χρονικά της Νάρνια*. Ίσως κάποιος από τους φαύνους...»

«Δεν μπορεί να είναι φαύνος» είπε ο Ντιέγκο. «Όλοι οι φαύνοι έχουν ονόματα όπως Τούμνους, Ούρνους, Νάουσους...»

«Τότε ίσως κάποιο ζώο, ένας σκίουρος ή ένας κάστορας...» Η Άλμπα σήκωσε έναν φθαρμένο τόμο του πρώτου βιβλίου των *Χρονικών* με τον τίτλο: *Το λιοντάρι, η μάγισσα και η ντουλάπα*. «Εσύ θα ψάξεις το Παγκανέλ;»

«Ναι» απάντησε ο Ντιέγκο, ξεφυλλίζοντας το *Ταξίδι στο κέντρο της Γης*, στην παλιά έκδοση του παππού του. «Μου μοιάζει γαλλικό. Και δεν το συναντήσαμε στους *Τρεις σωματοφύλακες*. Βάζω στοίχημα ότι θα το βρω σε κάποιο από τα βιβλία του Ιουλίου Βερν».

Για κάμποση ώρα βασίλεψε η σιωπή στη σοφίτα, καθώς είχαν συγκεντρωθεί στην αναζήτηση. Το μόνο που ακουγόταν ήταν ο ψίθυρος από τις σελίδες που γυρνούσαν και ο μακρινός ήχος της γιορτής.

«Τζίφος. Δεν είναι εδώ» είπε ο Ντιέγκο λίγο αργότερα. Επέστρεψε το βιβλίο στη θέση του και έπιασε μια νεότερη έκδοση του *Μυστηριώδους Νησιού*. «Εσύ πώς πας;»

«Είμαι σχεδόν στη μέση του *Ταξιδιώτη της Αυγής*. Δεν έχω βρει κάτι μέχρι τώρα. Αν και έχω συναντήσει ένα κάρο αστεία ονόματα: Ράμπλμπαφιν, Ρίπιτσιπ, Κοριάκιν...»

Ξαφνικά, στον κάτω όροφο άναψαν τα φώτα του διαδρόμου και ένα φωτεινό πλαίσιο εμφανίστηκε στην κεκλιμένη οροφή της σοφίτας. Η Άλμπα και ο Ντιέγκο κοιτάχτηκαν με βλέμμα ένοχο. Έσβησαν τους φακούς

τους κι έμειναν ακίνητοι, ελπίζοντας ότι δε θα τους έβριαναν στα πράσα. Αλλά τα σκαλοπάτια της σκάλας άρχισαν αμέσως να τρίζουν, το ένα μετά το άλλο, και μια σκιά ολοένα μεγάλωνε μέσα στο φωτεινό πλαίσιο.

«Αχά!» ακούστηκε μια γνώριμη φωνή. «Αναρωτιέμαι τι να κάνουν εδώ αυτά τα δυο περίεργα ποντικάκια...»

Φωτισμένη από κάτω, με τα φρύδια ανασηκωμένα, μια ειρωνική έκφραση στα χείλη και τα μακριά της μαλλιά να πέφτουν στην είσοδο της καταπακτής, έμοιαζε περισσότερο από κάθε άλλη φορά με μάγισσα βγαλμένη από παραμύθι, ικανή να τους μεταμορφώσει σε αληθινά ποντικά ανοιγοκλείνοντας απλώς τα σμαραγδένια της μάτια.

«Γεια σου, θεία Μπέα» είπαν λίγο ντροπιασμένοι.

«Τι έχουμε εδώ...;» Τα μάτια της έλαμψαν στο σκοτάδι. «Ωστε διαβάζετε τα απαγορευμένα βιβλία, ε; Μπορούσατε να μου το είχατε ζητήσει. Ή μήπως δε θυμάστε ότι τα έχω όλα φυλαγμένα στο πίσω δωμάτιο του βιβλιοπωλείου;»

«Φυσικά και το θυμόμαστε, αλλά...» άρχισε να ψελλίζει ο Ντιέγκο «προσπαθούσαμε να ανακαλύψουμε...»

Η Άλμπα έσπευσε να σώσει τον αδελφό της. Στο κάτω κάτω, ήταν η μεγάλη αδελφή.

«Εσύ είσαι η Αδελφή Φρεστόν» είπε οπλισμένη με

όλο της το θάρρος «και ο Φρεστόν είναι ο μάγος στον Δον Κιχώτη».

«Για κοίτα να δεις τι έξυπνοι που είναι» είπε χαμογελώντας η θεία Μπέα. «Με τσακώσατε. Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι πόσο χρόνο θα σας έπαιρνε να ανακαλύψετε τη σημασία που έχουν τα ψευδώνυμά μας».

«Τα ψευδο... τι;» ρώτησε ο Ντιέγκο.

«*Ψευδώνυμα*» επανέλαβε η θεία Μπέα, δείχνοντας με το χέρι τα βιβλία που υπήρχαν στο βάθος της σοφίτας. «Πολλοί σπουδαίοι συγγραφείς χρησιμοποιούσαν ψευδώνυμα, το ξέρετε; Για παράδειγμα, ο Λιούις Κάρολ ήταν στην πραγματικότητα ο καθηγητής μαθηματικών της Οξφόρδης Τσαρλς Ντότζσον, ο οποίος γνώριζε σ' αλήθεια ένα κορίτσι που λεγόταν Άλις, δηλαδή Αλίκη –Αλίκη Λίντελ–, και την οικογένειά της. Αλλά υπέγραψε την *Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων* και τη συνέχειά της με τίτλο *Μέσα από τον καθρέφτη* με ένα ψεύτικο όνομα δικής του επινόησης».

«Γιατί να το κάνει αυτό;» ρώτησε η Άλμπα.

«Υποθέτω ότι ήθελε να διατηρήσει κρυφή την πραγματική του ταυτότητα. Και, μιλώντας για μυστικά... καλό θα ήταν να κατεβείτε κάτω σιγά σιγά, προτού σας τσακώσουν εδώ πάνω οι γονείς σας. Άντε, πάμε!»

«Μα... ο Παγκανέλ!» διαμαρτυρήθηκε η Άλμπα.

«Και ο Σίλβεργουντ... και ο Μεντόρο!» πρόσθεσε ο Ντιέγκο. «Είναι κι αυτοί χαρακτήρες από τις Αθάνατες Ιστορίες;»

«Αχ, ο Σίλβεργουντ». Η θεία Μπέα χαμογέλασε. «Θα σας δώσω ένα στοιχείο...»

Με τα χέρια της σχημάτισε μια σκιά σε σχήμα κουνελιού πάνω στο φωτεινό πλαίσιο στο ταβάνι.

«Μα ναι!» είπε η Άλμπα χτυπώντας το κεφάλι της με το χέρι της. «Σίλβεργουντ είναι ένα από τα κουνέλια στον *Δόφο του Γουότερσον!* Καλά το έλεγα εγώ ότι ήταν ζώο!»

«Πολύ σωστά, Άλμπα. Τον Μεντόρο ίσως να μην τον θυμάστε. Είναι ο υπηρέτης της Νεράιδας στον Πινόκιο. Αλλά ο Παγκανέλ κάτι πρέπει να σας θυμίζει. Δεν έχει περάσει και τόσος καιρός από τότε που διαβάσαμε *Τα παιδιά του πλοιάρχου Γκραντ*».

«Σωστά... ο γεωγράφος!» είπε ο Ντιέγκο κλείνοντας το *Μυστηριώδες Νησί*. «Παραλίγο!»

«Παραλίγο, αλλά δεν το βρήκες» αποφάνθηκε αυστηρή η θεία Μπέα. «Άντε τώρα, ας κατέβουμε, σβέλτα. Έχω κάτι να σας ανακοινώσω μόλις βγούμε αποδώ».

Το κεφάλι της εξαφανίστηκε μέσα στην καταπακτή καθώς κατέβαινε τη σκάλα.

«Τι;» ρώτησαν και οι δύο ταυτόχρονα.

«Ας πούμε ότι πρόκειται για ένα δώρο για τα Χριστούγεννα».

Και οι δύο πετάχτηκαν στο άνοιγμα της σοφίτας και τα κεφάλια τους ξεφύτρωσαν μέσα από το ταβάνι.

«Δώρο;»

«Τι είδους δώρο;»

«Πάμε ταξίδι».

Η Άλμπα και ο Ντιέγκο κατάλαβαν αμέσως για τι είδους ταξίδι επρόκειτο. Λίγες μέρες έμεναν μέχρι την επόμενη πανσέληνο.

«Πού θα πάμε;» ρώτησαν ταυτόχρονα τα δύο κρεμαστά κεφάλια.

«Θα σας το πω στο σαλόνι, αγαπημένοι μου» είπε εκείνη, ενώ τους έκανε νόημα με το χέρι να βιαστούν. Και τότε, άξαφνα, της ξέφυγε ένα χαχανητό, λες και μόλις είχε περάσει από το μυαλό της μια διασκεδαστική ιδέα. «Τώρα που το σκέφτομαι, λέω να σας δώσω ένα στοιχείο. Είναι μία από τις χώρες κατά μήκος του 37ου παράλληλου που επισκέφθηκε ο Παγκανέλ στην ιστορία του Βερν».

Τα παιδιά κοκάλωσαν στα μισά της σκάλας, προσπαθώντας να θυμηθούν τις χώρες που αναφέρονταν στο μυθιστόρημα του Ιουλίου Βερν, κι έπειτα άρχισαν να κατεβαίνουν να τελευταία σκαλιά με τρελή βιασύνη.

«Χιλή;»

«Αυστραλία;»

«Νέα Ζηλανδία;»

Ο Ντιέγκο πήδηξε από τη σκάλα.

«Μήπως θα πάμε στην Αργεντινή;»

«Ακριβώς! Το βρήκες!» είπε η θεία Μπέα.

«Θα μας πας στο Νότιο Ημισφαίριο;» ρώτησε η Άλμπα. «Θα περάσουμε τον Ισημερινό;»

«Και το ξέρετε ότι, εφόσον εδώ έχουμε χειμώνα, εκεί θα είναι καλοκαίρι, έτσι;»

«Ουάου!» αναφώνησε ο Ντιέγκο, που χρειάστηκε να ακουμπήσει σε έναν τοίχο για να μην πέσει κάτω από τη συγκίνηση.

«Δεν το πιστεύω!» είπε η Άλμπα, κρατώντας το κεφάλι της, λες και φοβόταν ότι θα φουσκώσει σαν μπαλόνι από τον ενθουσιασμό.

Και τότε άρχισαν και οι τρεις να κατεβαίνουν τρέχοντας τις σκάλες για να επιστρέψουν στη γιορτή.

**ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΚΟΥΝΕΛΙ
ΗΤΑΝ ΠΟΛΥ ΒΙΑΣΤΙΚΟ.
ΜΕΧΡΙ ΠΟΥ ΤΟ ΑΠΗΓΑΓΕ
ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΜΟΥΜΙΑ...**

Ένας μοχθηρός κακός προσπαθεί να καταστρέψει τις κλασικές ιστορίες και να εξαφανίσει τη λογοτεχνία. Έτσι, ένα πιστόλι λέιζερ βρέθηκε στα χέρια του Κάπτεν Χουκ, ένας γκρινιάρης νάνος έγινε σωματοφύλακας και ένας δράκος επιτέθηκε στον Δον Κιχώτη. Και τώρα ήρθε η σειρά της καημένης της Αλίκης! Η Άλμπα και ο Ντιέγκο πρέπει να βρουν έναν τρόπο να σώσουν το Άσπρο Κουνέλι και να μην επιτρέψουν η Χώρα των Θαυμάτων να μετατραπεί σε Χώρα της Βαρεμάρας!

**Ακολούθησέ τους πίσω από τον καθρέφτη
και ετοιμάσου για το πιο επικό τσάι με κουλουράκια
στην ιστορία της λογοτεχνίας!**

ISBN 978-618-03-1280-5

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 81280

από 9 ετών